

Boig per la música

"L'empremta i el llegat de Josep Freixas i Vivó segueixen ben vius i proposo dedicar-li el nom d'algun carrer a Terrassa"

Diu l'adagi que "al músic vell li queda el compàs". Les casualitats i/o la mala sort han volgut que l'adéu d'en Josep Freixas i Vivó s'hagi produït al bell mig d'unes circumstàncies excepcionals. Es deriven de la pandèmia del COVID-19. Per només quatre mesos, no ha pogut arribar a bufar les espelmes dels seus noranta anys.

Tampoc un seguit d'escolans de l'antiga Escolania de la Sagrada Família no hem estat a temps de repetir --a Capellades, sa vila nadiua-- l'homenatge que li vàrem retre, el maig de 2018. L'haurem de "reprogramar" quan ens sigui possible, a la parròquia de Santa Maria. Tal vegada el pròxim mes d'agost, amb motiu de la festa major del poble. En tot cas, mai no oblidarem el seu mestratge, compromís, passió i estima.

Sens dubte, una pèrdua immensa en l'àmbit local i en el món musical. Em plau i m'enorgulleix el fet de remarcar que fou el meu mestre, de ben petit. Qui em va "dur" a l'encís d'aquest art. Mai no sabrà com li agraeixo. La notícia del seu traspàs m'ha sotragat de manera íntima i feixuga. Se'm fa difícil bastir-l'hi unes línies ben sentides, perquè m'embarga i sacseja una forta emoció. No me'n puc estar, tanmateix, perquè el cor m'hi obliga. S'ho més que mereix.

Assolí el títol de "Terrassenc de l'any" (fa 32 anys) i dirigí el Conservatori municipal, quan encara estava a la Masia Freixa. Gran compositor, em salten les llàgrimes mentre escolto un CD de sardanes "parides" per ell, dedicades a diferents persones de la vila. Com Jordi Figueras, Joaquim López Torralbo i jo mateix. Quin honor!

La seva empremta i el seu llegat segueixen --ben vius-- a través de la donació --l'estiu de 2014-- d'un orgue de tubs a la parròquia del seu barri de Ca n'Aurell. Poca broma, des de la perspectiva que parlem d'uns 330.000 euros! Com quan es duplicaren amb un altre estri semblant (donat per la seva germana Montse, la tardor de 2015) a Sta. Maria, de Capellades. Ambdós construïts a l'orgueneria Acitores de Torquemada (Palència). Tant de bo que la tristor del seu comiat posi ales al bisbat de Terrassa i compleixin un vell compromís de fa més de 9 anys: la inauguració del nou orgue del Sant Esperit!

Mentrestant, faig un prec humil a la regidora de cultura del consistori, Maria Rosa Boladeras: que vagi pensant en la proposta de dedicar-li el nom d'algun carrer ben adient. Tot sabent que haurem d'esperar un mínim de tres anys --d'acord a què fixa el protocol municipal en matèria de "nomenclàtor"-- val la pena que el consistori comenci a posar el fil a l'agulla. Sento advertir-los --si se'ls passa per alt? que jo mateix faré de corcò plumbi i pesat.

La vida del senyor Freixas exigeix --en majúscules-- que "afinem els instruments", com diu l'adagi. Si més no perquè "cada ball vol la seva música". Per tot plegat i amb ànim de no deixar-nos envair per la tristor de la seva pèrdua, dono gràcies pel regal de la seva vida i la seva tasca. Heus ací, doncs, una sentència que goso posar en boca del difunt: "Jo sóc un pobre ma, me, mi, mo, músic de carrer. Que sempre que jo pac, pec, pic, poc, puc, toco el que sé. D'un lloc a l'altre bas, bes, bis, bos, busco algun diner. Si em feu callar, jo ma, me, mi, mo, mu, jo moriré".

Contra aquest verb final, sempre seguirà viu entre nosaltres. Jo sempre el duré al cor. "La música no fa dol"... I "on hi ha música, no hi pot haver dolenteria". Per tot plegat, "festejo" que hi ha una nova estrella al firmament... Que l'orquestra celestial sonarà molt i molt millor des d'avui. En Josep farà que tot quadri millor i esdevingui més ben harmonitzat. Que descansi en pau i que ens puguem retrobar -- amb ell-- per a sumar partitures, sentiments i vides!

